ఆశ

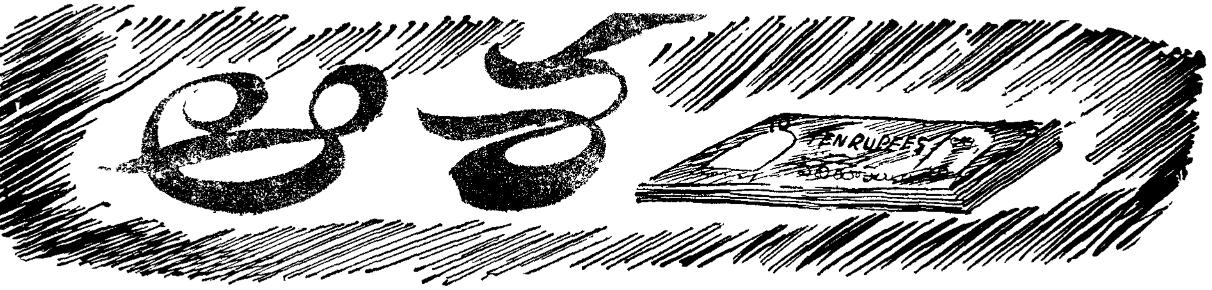

కార్నర్ సీట్‌లో వెనక్కి జారగిలబడి కూర్చున్న విశాలరావును అతని కెదురుగా వయ్యారంగా కూచుని అంతకంటే వయ్యారంగా ముఖ భంగిమలు మారుస్తున్న ఆ యిరవయ్యేళ్ళ అందయిన అమ్మాయి యిందాకటినుంచీ ఆకర్షిస్తూనే వుంది.

ఆ అమ్మాయి విశాలరావుకు పూర్తిగా అపరిచిత. రెండు స్టేషన్లకుముందే ఆకంపార్టుమెంటులో ఎక్కింది. ఎక్కినప్పటినుంచీ విశాలరావు దృష్టిని ఆకర్షించింది. స్త్రీ అయివుండి పురుషుల పెట్లో ఎందుకు ఎక్కవల్సివచ్చిందో విశాలరావుకు అర్థంకాని విషయం.

విశాలరావు ప్రక్కన అతనుగాక ఇంకా ముగ్గురు కూచున్నారు. ఆ ముగ్గురిలో ఒకాయన న్యూస్ పేపరు చదవటంలో నిమగ్నుడయిపోయి యీలోకాన్ని పూర్తిగా మరిచిపోయాడనే చెప్పవచ్చు. ఇటు చివర కూర్చున్న ఆయన బహుశా సంగీతకళ నారాధిస్తున్నవాడై వుండాలి. తనలో తనే పాడుకుంటూ తన్మయత్వం చెందుతున్నాడు. ఇక మధ్య కూర్చున్న ఆ నల్లద్దాల కళ్ళజోడు ఆయనదే ఎటూ తేలని విషయం.

ఆయనకు కళ్ళజోడువుండటంమూలంగా ఎటు చూస్తున్నాడో వూహించటం కష్టం. ఆలోచిస్తున్నాడో లేదో ఆయనకే తెలియాలి. పోతే ఎదుటిసీట్లో ఆ అందమైన అమ్మాయి ప్రక్కన కొంచం దూరంగానే కూర్చున్న యిద్దరు తల నెరిసినవారూ తమ గొడవలో తము పడి వున్నారు.

రైలు మామూలు వేగంతో పోతూంది. విశాలరావు దాటిపోతున్న టెలీఫోన్ పోల్సుని మధ్యమధ్య చూస్తూ ప్రక్కవాటుగా ఆ అమ్మాయిని చూస్తూనే వున్నాడు.

ఆ అమ్మాయి కొంచంసేపు ఏవో పత్రిక తిరగవేసింది. మరో కొంతసేపు అందరి ముఖాల్ని పరిశీలించింది. ఒకసారి వయ్యారంగా వళ్ళు విరుచుకుంది. ఆ తరువాత ఏమనుకుందో ఏమో తన కుడిచేత్తో పట్టుకునివున్న హాండ్ బ్యాగ్ తెరిచి అందులోంచి చిన్న అద్దం బయటకు తీసి తన ముఖం చూసుకుంది. కిటికీపక్క నేకూచోటం వల్ల గాలికి ఆమె ముంగురులు రేగుతున్నాయి. వాటిని ఒక చేత్తో అణగ దీసుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తూ అద్దం లోపల పెట్టేసింది. తరువాత అందులోంచే ఒక నోట్లదొంతరను బయటకు తీసింది. వాటిని తాపీగా ప్రక్కన పెట్టుకుని లెక్క పెట్టుకో సాగింది.

విశాలరావుకు ఒక్కసారిగా కళ్ళు జిగేలుమన్నై. ఆమె ధనవంతురాలు అయి వుండాలి. ఆ డబ్బంతా తన దయిపోతే! ఒక నెలరోజులు కాలుమీద కాలేసుకుని, హాయిగా, దర్జాగా...

విశాలరావు ఒక్కసారిగా ఉలుక్కిపడ్డాడు. ఆమె లెక్కపెట్టుకోవటం పూర్తి చేసింతర్వాత, ఆ నోట్లను తిరిగి హ్యాండ్ బ్యాగ్‌లో పెట్టుకునేలోపలే కిటికీలోంచి దూసుకువచ్చిన గాలికి ఒక పదిరూపాయల నోటుపోయి మూల నక్కింది. ఆ అమ్మాయి దాన్ని గమనించినట్లు లేదు. మిగిలినవాటిని

రచన:
కొవ్వూరి వేణుగోపాలరావు

భద్రంచేసుకుని, చేతిసంచీ మూసివేసి తిరిగి పత్రిక తిరగవేయసాగింది.

విశాలరావు కొంచం భయంగా ఒకసారి అందరి ముఖాలవంకా చూశాడు. ఒక్క నల్లద్దాల కళ్ళజోడువాడు తప్ప మిగిలిన వారందరి విషయం సంతృప్తికరంగానే వుంది. ఆ ఒక్కడే ఎటు చూస్తున్నాడో, ఏంచేస్తున్నాడో తేలకుండా వుంది.

విశాలరావు ఆలోచనలో పడ్డాడు. పరిస్థితిచూస్తే ఎవ్వరూ చూసినట్టు లేదు. ఆ ఒక్క కళ్ళజోడువాడిదే తన కనుమానం. ఇప్పుడేంచేసేటట్లయితే? ఆ పదిరూపాయల నోటు అక్కడ వుందని ఆమెకు చెప్తే?...

ఏమంటుంది? ఒక థ్యాంక్సు పారేస్తుంది. చాలదూ? తన జీవితంలో ఏ స్త్రీ అయినా యింతవరకూ, ఒక్కసారి...... ఒక్క థ్యాంక్సు...

“ఛఛ. ఏమిటి ఆలోచన్లు? అనుకున్నాడు విశాలరావు. ఆ స్త్రీ ఒకసారి తన్ను ఏదో అన్నంతమాత్రాన తను మంచయి కరిగిపోవాలా? కాలేజిలో చదివేటప్పుడు కిష్టిగాడు అంటుండేవాడు “ఐస్” అని. అలాంటిది. ఆ అమ్మాయి అలా అని ఆ నోటు తీసుకుని చక్కా తనదారిని తను పోతుంది. అప్పుడు తనకేం ఒరిగినట్లు?

ఊహు. తనకు థ్యాంక్సు అక్కర్లేదు. డబ్బు కావాలి. ఆ పది రూపాయల నోటు తనదయిపోతే చాలు. తనకు డబ్బు లేదని కాదు, డబ్బుకోసం మొహం వాచి వున్నాడనికాదు. చులాగ్గా పది రూపాయలు వస్తుంటే వదులుకోవట మెందుకూ అని.

అయితే ఆ నోటు తన పరం కావట మెట్లాగా అని? తను యిప్పుడప్పుడే దిగడు. అరవైమైళ్ళపైమాట. ఆ అమ్మాయి యీలోపున ఎక్కడయినా దిగిపోతే? అంతకన్నా ఏంకావాలి తన కింకా?

తను ఆ నోటువంకే చూస్తుంటే, అయితే గియితే తన దృష్టి నెవరయినా కనిబెడితే తన అదృష్టం చేజారుతుందని విశాలరావుకి తెలుసు. అందుకని తల వంచుకున్నట్లే వంచుకుని, బయటకు చూస్తున్నట్లేచూస్తూ, ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లేఆలోచిస్తూ, ఎలాగో సందు చూసుకుని ఆ పదిరూపాయల కాగితమ్ముక్కవంక అప్పుడప్పుడూ చూస్తూనే వున్నాడు.

తను నిద్రలేచీ లేవంగానే ఎవరిమొహం చూశాడో? బాగా గుర్తు వచ్చింది. చాకలి రాముడు మొహమేగా. చాకలాడ్ని చూస్తే కీడు కలుగుతుందంటారే యీ పెద్దలని పిలవబడేవాళ్ళు. పెద్దలమాటల్ని నమ్మకూడదని నమ్మాడు విశాలరావు.

రైలు ఆగుతూంది. నెల్లూరు గావును. కాస్త టీ తీసుకుంటే బావుండును... విశాలరావు తన ఆలోచనను సరిదిద్దుకున్నాడు. ఎట్లాగా? తను లేచి వెళ్తే ఆ డబ్బుని విడిచి దూరంగా వుంటే, తనది కాకుండా పోతుందేమో.

రైలు ఆగటంతోనే ఆ అమ్మాయి పత్రిక మూసి ప్లాటుఫారంవంక చూడ సాగింది. ఒక నిమిషం గడిచింతర్వాత ఆమె దృష్టిని ఎవరాకర్షించారో ఏమో. “రాధా” అని కేక వేసింది ఉత్సాహంగా. దాంతో రాధ అని పిలువబడిన అమ్మాయి ఎకాయకిని కిటికీ

"ఇది దొంగసొమ్ము. వీళ్ళిద్దరిలో ఒకరు దొంగయుండాలి."

ముందుకొచ్చేసి "హల్లో సునీథా. ఇక్కడ కూర్చున్నావేమిటి?" అనడిగింది.

"లేడీస్ కంపార్టుమెంటులో చోటు లేకపోతే?..."

"ఇప్పుడుందిలే పద. తర్వాత మాట్లాడుకుందాం" అని ఆ రెండో లేడికళ్ళ పిల్ల అనటంతోటే అయితే వస్తున్నా వుండు, అని లేచి పైన బర్తుమీద వున్న సూట్‌కేస్ తీసుకుని హ్యాండ్ బ్యాగ్‌తోసహా అక్కడినుంచి దిగి వెళ్ళిపోయింది మొదటమ్మాయి - లేకపోతే సునీథ.

పదిరూపాయలనోటు అక్కడే వుంది కదలకుండా. సంగీతపుటాయన టీ తాగుదామని ఒంగోలు దిగాడు. విశాలరావు కూర్చున్నది యింటర్‌క్లాస్ కంపార్టుమెంటులో మధ్యది. ప్రక్కదాంట్లోంచి ఒక్కసారిగ మిన్ను విరిగి మీదపడినట్లుగా వినిపించింది ఒక నవ్వో ఏడుపో తెలీని గార్ధభస్వరం.

"ఇంకెవ్వరూ ఎక్కకపోతే బాగుండును" అనుకున్నాడు విశాలరావు. అనుకోవటం పూర్తి కాకుండానే ఒక పోలీసు కానిస్టేబులు బూట్లు చప్పుడు చేసుకుంటూ లోపలికి వచ్చి ఒకసారి నలువయిపులా చూశాడు. ఆ ఖాళీగావున్న సీట్లో కూర్చుంటాడేమోనని భయపడ్డాడు విశాలరావు. కాని ఆ కానిస్టేబుల్ అలా చేయలేదు. కొంతమందికి నిల్చోటం సరదా. అతను అటువైపుకీ పోకుండా యిటువైపుకీ రాకుండా మధ్యస్థలంలో నిల్చుని, వంగుని కిటికీలోంచి బయటకి చూడసాగాడు.

విశాలరావు విసుక్కున్నాడు. "చప్పున రైలు కదిలితే బాగుండును" అనుకున్నాడు. ఆ పదిరూపాయలనోటు ఆ మూలపడివుండి యింతవరకూ ఎవ్వరికళ్ళా పడకుండా వుండటమే అతనికి ఆశ్చర్యం కలిగించింది. ఆ నోటును తన స్వంతం ఎప్పుడు చేసుకుందామా అని అతని ఆదుర్దా.

రైలు కదిలింది. సంగీతపుటాయన ఒక్క విసురున లోపలకు వచ్చి తన సీటులో కూర్చున్నాడు. టీ తాగితే మెలకువగా వుండటంకంటే నిద్రే ఎక్కువ అవహిస్తుందేమో. మరుక్షణంలో అతను కునికిపాట్లు పడసాగాడు.

విశాలరావు జాగ్రత్తగా ఒకసారి నలువయిపులా చూశాడు. ఎవరిధోరణిలో వాళ్ళున్నారు. కళ్ళజోడాయన యిందాకటిమాదిరే వున్నాడు. విశాలరావు గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది. ఆ నోటు తన స్వాధీనం చేసుకోవాలి. అంటే దాన్ని తీసుకుని తన జేబులో తోసివేయాలన్న మాట. అతనికి కొంచంగా వొణుకుపుట్టింది "వద్దులే" అనుకున్నాడు ఒకసారి. "పది రూపాయలు ... అకారణంగా ... అనాలోచితంగా ..." విశాలరావు ధైర్యం చేశాడు. భయంతో యింకొకసారి అందరివంకా చూడటం కూడా మరిచిపోయాడు. ఆనోటు ఒకటే అతని కళ్ళకు కన్పిస్తోంది దాన్ని తీసుకుని... జేబులో వేసుకుని... హాయిగా..

ముందుకు వంగాడు జాగ్రత్తగా. కుడిచెయ్యి ముందుకుపోయి నోటుమీదవ్రాలింది చటుక్కున ముడిచి వెనక్కి లాక్కోబోయాడు. మరుక్షణంలో అతని చేతిమీద బలమైన మరో చెయ్యి పడింది.

విశాలరావు నిశ్చేష్టుడయిపోయాడు అతనికి ముచ్చెమటలు పోశాయి. భయం భయంగా తలప్రక్కకు తిప్పి చూశాడు. నల్లద్దాల కళ్ళజోడు.

"ఇది నాది" అన్నాడు వెర్రి మొహం పెట్టి విశాలరావు.

"నాది" అన్నాడు కళ్ళజోడాయన. అతను నిల్చుని వున్నాడు. అని ఆ నోటు

★ ఆశ ★

కోసం విశాలరావు చేత్తో పెనుగులాడాడు.

"నాదయితే?"

"నాదంటుంటే"

విశాలరావు పూర్తిగా చప్పబడిపోయాడు. దిక్కుచచ్చిపోయి ఒకసారి పెట్టెలోని అందరివంకా చూశాడు. అంతా తనవంకే చూస్తున్నారు పోలీసువాడితో సహా.

"నీ దెలాగయింది?"

"నీ దెలాగయిందీ?"

"అది నాదే అంటుంటే"

"అదే నేనూ అంటూంటే"

పోలీసువాడు ముందుకు వచ్చాడు. "వియ్. అలా పెనుగులాడుకోకండి. అది కాస్తా చిరిగిపోతుంది. ముం దిటివ్వండి. ఇచ్చి విషయ మేమిటో చెప్పండి" అన్నాడు చెయ్యి జాబుతూ. ఆ మాట విని యిద్దరూ ఒకేసారి ఆనోటు వదిలేశారు. పోలీసు కానిస్టేబులు అదితీసుకుని చేతిలోపట్టుకున్నాడు.

"ఇప్పుడు చెప్పండి"

"ఆ నోటు నాది. పర్సులో డబ్బు తీసి లెక్కబెట్టుకుంటూంటే ఎగిరి అక్కడ పడి పోయింది" అన్నాడు విశాలరావు. తను కొత్తగా తెచ్చి పెట్టుకున్న ఆలోచన నుపయోగించి.

నపుంసక తైలం

అంగనరములు బలహీనతచెంది చిన్నదైన తిరిగి యథాప్రకారమై పూర్తి సౌఖ్యమును పొందుటకు 48 ఏండ్లు ప్రఖ్యాతి చెందిన గ్యారంటీ మందు. 1 సీసా రూ 10/- లు. వి. పి. రూ 1-4-0

కావలసినవారు రు 1/4 ముందుగా పంపేది.

డా॥ రత్నం సన్సు మెడికల్ హాల్, మలక్‌పేటబిల్డింగ్స్, హైద్రాబాదు-డక్కన్

రవి వెజిటబుల్ హేర్ ఆయిలు

శిరోజములను పెంపొందించి తుమ్మెద నలుపుగ నుంచి కేశ సౌందర్యమునకు తోడ్పడును. సోల్ఏజంట్లు:

దిన్యూస్టార్ అండ్ కో

తండియార్పేట, మద్రాసు-21.

"మీరేమిటంటారు?" అన్నాడు కానిస్టేబులు కళ్ళజోడాయనవంక తిరిగి.

"అది నా జేబులోది. దువ్వెన్న తీసుకుందామని తీసుకుంటుంటే ఎగిరి అక్కడకుపోయి పడింది" అన్నాడతను.

పోలీసువాడు విశాలరావువంక తిరిగి అడిగాడు. "మీ పర్సేది!"

విశాలరావు పర్సు తీసి చూపించాడు. "అసలు మీదగ్గర మొత్తం ఎంతవుండాలి?" అనడిగాడు పోలీసు.

విశాలరావు అంత తెలివితక్కువ వాడేం కాదు. "పదిహేనూ అరణాలు." తన పర్సులో అంతకు ముందు వున్నదానికి యీ పది రూపాయలు కలిపి చెప్పాడు.

కళ్ళజోడాయన్ని కూడా అలాగే అడిగాడు పోలీసువాడు. "పదిహేడూ ఏడణాల ముక్కానీ" అని చెప్పాడాయన నిశ్చలంగా. ఆయనదగ్గర చూస్తే ఏడు రూపాయల ఏడణాల మూడు కాన్లు వున్నాయి నిజంగా.

పోలీసువాడు యిలా పరిష్కరించలేననుకున్నట్టున్నాడు. తన బుద్ధిబలాన్నుపయోగించి ఒక ఉపాయాన్నాలోచించాడు. ఆ పదిరూపాయల నోటు గుప్పెట్లో మూసి "దీని నెంబ రెంత?" అనడిగాడు. ఇద్దరూ తెల్ల మొహాలు వేయాల్సి వచ్చింది.

"నాకు గుర్తు లేదు" అన్నాడు విశాలరావు.

"నాకు నెంబర్లుచూసే అలవాటు లేదు" అన్నాడు కళ్ళజోడాయన.

"అయితే ఎలాగ పరిష్కరించటం? ఇద్దరికీ సగం సగం చించి యిచ్చేదా?" అన్నాడు పోలీసు కానిస్టేబులు. పెట్టెలో మిగిలినవాళ్ళంతా నవ్వారు. తన జోక్‌కి యింతమంది నవ్వినందుకు అందరివంకా ఒకసారి గర్వంగా చూశాడు కానిస్టేబులు.

విశాలరావు ధైర్యం తెచ్చుకున్నాడు. "ఇది హాస్యంకాదు" అన్నాడు.

"అదే నేనూ అంటూంట" కళ్ళజోడాయన తనవాదన వొదిలిపెట్టలేదు. ఈ సమస్య యిలాగయితే తెగేటట్టు లేదు. పోలీసు వాడికి విసుగొచ్చినట్టుంది. "మరయితే ఎలాగయ్యా యిది తేల్చటం?" అన్నాడు కొంచం చిరాగ్గా.

"ఏమో మరి"

"ఏమో"

పోలీసువాడు వీళ్ళిద్దరి ముఖాలవంకా ఒకసారి తీక్షణంగా చూశాడు. ఆ తర్వాత చేతిలోవున్న నోటువంక చూశాడు. ఒక నిమిషం అలాచేసి "ఆఁ తెలిసింది" అన్నాడు గట్టిగా అందరూ హడిలి చచ్చేటట్లు.

అంతా అతని ముఖం వంక చూశారు.

"ఇది దొంగ సొమ్ము"

విశాలరావు గుండెల్లో రైళ్ళు [illegible] గెత్తాయి.

"వీళ్ళిద్దర్లో ఒకరు దొంగయి వుండాలి"

సంగీతపుటాయన యీసారి కల్పించుకున్నాడు. "అంటే అది ఎట్లాగ?" అని అడిగాడు.

"వారం రోజుల క్రితం సేట్ హీరాలాల్ కొట్లో వెయ్యి రూపాయల విలువగల నోట్లు దొంగిలించబడ్డాయి. ఇదిగో, ఆ నోట్ల నెంబర్లలో దీని నెంబరుంది" అన్నాడు పోలీసు తన నోటుబుక్ తెరిచి అందులో చూస్తూ.

విశాలరావు హతాశుడయిపోయాడు. కళ్ళజోడాయన నిల్చోలేక పోయాడు కాబోలు, కూలబడ్డాడు.

"ఇది నాది కాదు, నిజంగా. యిందాక ఒకామె యిక్కడ కూర్చుని వెళ్ళింది. ఆమెదగ్గరనుంచి జారిపోయి వుంటుంది. ఊరికినే ఆశపడి నేనలాగన్నాను" అన్నాడు విశాలరావు వొణుకుతున్న గొంతుతో.

కళ్ళజోడాయన మాట పొడిగించటానికి అశక్తుడయాడేమో. "నేనూ అంతే" అన్నాడు అపస్వరాలు పలుకుతూ.

"మరి యిందాక మీదే నన్నారు?"

"ఆశపడి"

"బుద్ధి గడ్డితిని"

"ఎలా నమ్మటం? ఇంతలా అలాగని యిప్పు డిలా అంటుంటేను?" పోలీసువాడి కంఠంలో అంతకంతకీ కరుకుతనం జాస్తి అవుతూంది.

"నిజంగా ఆమె యీ స్టేషన్లోనే యింకో కంపార్టుమెంటులో ఎక్కింది" అన్నాడు విశాలరావు.

"అయితే మిమ్మల్ని నమ్మమంటారు?"

"ఊఁ"

"మిమ్మల్ని వదిలేయమంటారు!"

"ఊఁ"

"ఇంకెప్పుడూ యిలా అబద్ధాలు పలకరుగా"

"ఊహూఁ"

పోలీసువాడు ఆనోటు తీసుకుని జేబులో పెట్టుకున్నాడు. "ఆమె యింకో కంపార్టుమెంట్‌లో ఎక్కిందా?" అనడిగాడు.

"అవును. ఎవరో స్నేహితురాలు కనిపిస్తే లేడీస్ కంపార్టుమెంటులో ఎక్కుతానని వెళ్ళిపోయింది" అన్నాడు విశాలరావు.

రైలు స్టేషన్ సమీపించింది.

"నేను ఆమెను పట్టుకుని అరెస్టు చేసేస్తాను" అన్నాడు పోలీసువాడు. రైలు ఆగింతర్వాత దిగి గబాబ వెళ్ళిపోయాడు.

నిమిషాలు గడిచిపోతున్నాయి. పోలీసువాడు కనిపించలేదు...రైలు కూత వేసి కదిలింది. అంతలో ఎక్కడినుంచో వచ్చాడు పోలీసువాడు. అతని పెదవులమీద చిరునవ్వు తాండవిస్తూంది.

"అచ్ఛా. అచ్ఛా భాయిసా. ఆమె వచ్చి డబ్బు విషయం అడిగితే ఎర్రబుట్ట ఎగరేసుకెళ్లిందని చెప్పండి. ఉంటా" అన్నాడు చేతులూపుతూ.

ఇద్దరూ తెల్లమొహాలేశారు. రైలు ప్లాట్‌ఫారం విడిచి సాగిపోతూంది. ★

HBS. 8-X52 TL
ఇరాస్‌మిక్ కంపెని లిమిటెడ్, లండన్‌వారి తరఫున ఇండియాలో తయారుచేయబడినది